

263. 4.

VERSLAG.

Bij het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp werd de vraag gesteld, hoe het te verklaren is, dat ondanks het gelijk blijven van het autonome contingent (naar men meende 3946 stuks) de invoer van slachtpaarden gestegen is van 779 stuks in 1936 tot 2873 in 1937 en zelfs tot 6609 stuks in 1938. Deze belangrijke invoer in het laatste jaar wijst er op, dat aanzienlijke extra-contingenten bij verdrag moeten zijn toegestaan. Gaarne zou men vernemen, hoe groot deze verdragscontingenten in het geheel zijn geweest, en op welke gronden de Regeering gemeend heeft, zoodanige contingenten te kunnen verleenen. Bovendien werd er op gewezen, dat in dezelfde jaren de invoer van gezouten paardenvleesch onderscheidenlijk bedragen heeft 660 000 K.G., 915 000 K.G. en 1 168 000 K.G. Voorts zou men gaarne ingelicht worden, in hoeverre ook voor den invoer van werkpaarden in de laatste jaren extra-contingenten zijn verleend en in hoeverre ook bij deze categorie overschrijding van het autonome contingent heeft plaats gehad.

Eenige leden verklaarden tegen elken invoer van slacht- en werkpaarden bezwaar te hebben. Zij vestigden er de aandacht op, dat de prijzen der paarden hier te lande zeer laag zijn; er worden vrijwel geen paarden uitgevoerd, daarentegen veel ingevoerd, voornamelijk uit Denemarken, Polen en Litauen. Gaarne zouden deze leden van den Minister vernemen, welke producten ons land in ruil voor de ingevoerde paarden uitvoert naar de landen, waar deze paarden vandaan komen. In het bijzonder hadden zij bezwaar tegen den invoer van pony's, paarden met een kleinere schofthoogte dan 145 c.M. Dezen invoer, welke geheel vrij is, voor zoover het pony's van 3 jaar en ouder betreft, achtten zij voor onze paardenfokkerij zeer schadelijk. Overigens stelden zij nog de vraag, hoe en door wie deze dieren gemeten worden.

Met het oog op de ernstige nadeelen, welke onze landbouw van den invoer van werk- en slachtpaarden ondervindt, drongen deze leden er bij den Minister op aan, dezen invoer geheel stop te zetten. Voorts verzochten zij den Minister den uitvoer van paarden krachtig te bevorderen, zoowel van warmbloed- als van koudbloedpaarden.

Vertrouwende, dat de Regeering bereid zal zijn het bovenstaande vóór den aanvang van de openbare behandeling van het wetsontwerp schriftelijk te beantwoorden, is de Commissie van Rapporteurs van oordeel, dat daarmee die behandeling voldoende zal zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld 25 Februari 1939.

SCHILTHUIS.
DE JONG.
IJZERMAN.
ROOSJEN.
I. H. J. VOS.

263. 5.

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG.

(Ingezonden bij brief van 27 Februari 1939.)

Ter beantwoording van de bij het afdeelingsonderzoek van dit wetsontwerp gestelde vraag, welke verdragscontingenten een invoer van 6609 stuks slachtpaarden in 1938 hebben mogelijk gemaakt, deelt de ondergeteekende mede, dat het midden 1937 voor dezen invoer ingestelde systeem van verleening van alle gevraagde toewijzingen, ongeacht den stand der contingenten, ook na het afloopen der Oslo-overeenkomst is bestendig. Zooals de ondergeteekende reeds bij een vorige verlenging van de onderhavige contingententeering heeft opgemerkt, werd hiermede beoogd tegemoet te komen aan het zich in het binnenland manifesterende tekort aan slachtpaarden en de daaruit o. m. voort-

vloeiende ernstige moeilijkheden voor het paardenslagersbedrijf. De ondergeteekende heeft intusschen in de ontwikkeling van den invoer van slachtpaarden aanleiding gevonden, het bovengenoemde systeem van verleening van alle gevraagde toewijzingen in te trekken en dezen invoer voor het loopende kalenderjaar op 4000 stuks te fixeeren. In tegenstelling tot die leden, die zich tegen elken invoer van slachtpaarden verklaarden, is de ondergeteekende van meening, dat tegen een invoer van 4000 stuks per jaar voor den landbouw geen bezwaar behoef te bestaan. Van een dergelijken invoer van slachtpaarden zullen geen nadeelige gevolgen voor de binnenlandsche paardenfokkerij behoeven te worden gevreesd, aangezien slachtpaarden slechts als „afvalproducten" zijn te beschouwen. Daarenboven draagt de consumptie van paardenvleesch, welke van de totale vleeschconsumptie ca. 2½ pct. uitmaakt, een additioneel karakter. Paardenvleesch immers wordt nagenoeg uitsluitend geconsumeerd door weinig koopkrachtige bevolkingsgroepen, die bij de huidige prijzen voor rund- en varkensvleesch bezwaarlijk op deze vleeschsoorten zullen kunnen overgaan.

Ook met betrekking tot den invoer van gezouten paardenvleesch, waarop eveneens de aandacht werd gevestigd, is de ondergeteekende van oordeel, dat deze niet noemenswaard met het rund- en varkensvleesch in concurrentie treedt, waarbij bovendien moet worden bedacht, dat dit artikel vrijwel geheel als broodbelegging wordt geconsumeerd.

Met betrekking tot den invoer van paarden (niet-slachtpaarden) merkt de ondergeteekende op, dat deze voor een belangrijk deel betreft paarden van bijzondere kwaliteit, welke met het product der binnenlandsche fokkerij niet concurreeren. Het tegendeel is alleen het geval met den invoer uit Polen en Lithauen, aan welke landen om redenen van handelspolitiek belang boven de autonome contingenten extra contingenten zijn verleend tot een gezamenlijke hoeveelheid van ± 950 stuks. De ondergeteekende moet hierbij volstaan met de mededeeling, dat deze extra contingenten moeten worden gezien als een bijdrage tot verruiming van den export naar deze landen in het algemeen, aangezien in de met deze landen gesloten handelsovereenkomsten tusschen den invoer van paarden en den uitvoer van bepaalde Nederlandsche producten geen direct verband is gelegd.

Naar aanleiding van hetgeen is opgemerkt over de prijzen der paarden, wijst de ondergeteekende er voorts op, dat de gegevens, welke ten tijde van de verlenging der onderhavige contingententeering beschikbaar stonden, wezen op een voor de paardenfokkerij zeer bevredigende ontwikkeling van het prijsverloop. Vanzelfsprekend kon zich deze gunstige ontwikkeling niet in het oneindige voortzetten. De sterke uitbreiding van den paardenstapel der laatste jaren heeft dan ook in het tweede halfjaar van 1938 een dalende tendenz in het verdere prijsverloop te zien gegeven.

Met de hierbovenbedoelde stijging der paardenprijzen ging in 1937 een geringe stijging van pony's gepaard, welke doet vermoeden, dat de toenmalige paardenprijzen voor de verbruikers, in de eerste plaats het landbouwbedrijf, een te zware belasting beteekenden. In 1938 heeft de invoer van pony's weer een daling te zien gegeven, waaruit misschien kan blijken, dat de daling der paardenprijzen een voldoende correctief vormt. Afgezien nog hiervan is de ondergeteekende van oordeel, dat tot een invoerbeperking van pony's niet behoefte te worden overgegaan, aangezien deze paarden, in tegenstelling tot de normale werkpaarden, niet in den landbouw worden gebruikt. Van deze laatste paarden worden de pony's onderscheiden door zorgvuldige meting bij den invoer van de schofthoogte.

Naar aanleiding van het in de slotlinea van het verslag opgemerkte vestigt de ondergeteekende er nog de aandacht op, dat de Crisisinvoerwet een beperking van den invoer, niet een algeheel invoerverbod, mogelijk maakt.

De ondergeteekende zegt ten slotte gaarne toe den export van paarden zooveel als mogelijk is te zullen bevorderen.

De Minister van Economische Zaken,
STEENBERGHE.